

ver overholdt. Det er sådan set bare en erklæring, hvor vi fortæller, hvordan tingenes tilstand er i Danmark.

Jeg synes sådan set, det er en fuldstændig værdiløs brug af tid, at man laver en erklæring, som man ikke engang forventer har den effekt, at folk i det mindste ændrer adfærd.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg forventer som udgangspunkt, og det er vel en forventning, vi har til alle, at man overholder landets love. Så ved vi desværre godt, at det er det så ikke alle der gør.

Men det ændrer jo ikke på, at det er vigtigt at fortælle folk det. Vi har diskuteret det her mange gange, og der er nogle, der synes, det er meget odiøst, at vi gør opmærksom på, at det i Danmark er forbudt at slå sine børn. Nu er det sådan, at det ikke er forbudt i alle lande, og derfor er det vel en meget god oplysning at give folk, der kommer til Danmark, at det skal de være opmærksomme på. Så kan der være hele den moralske diskussion og de personlige holdninger til, om det er i orden at slå sine børn, men man skal bare være opmærksom på, at her i Danmark er det altså direkte ulovligt. Det synes jeg da sådan set er en glimrende oplysning at give folk, så de ved det.

Det har ikke været meningen, at man skal kunne straffes for ikke at overholde erklæringen, men hvis man gør noget forkert, ikke overholder lovgivningen, så bliver man straffet efter de paragraffer, der er, på lige fod med alle andre borgere i Danmark.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Det er jo sådan set fint nok. Ministeren og jeg kan jo så være enige om, at det er fint at fortælle folk, hvordan lovgivningen er.

Der, hvor mit problem er, og der, hvor jeg egentlig synes erklæringens problem grundlæggende ligger, er, at ministerens eget parti og partiets egen ordfører ikke engang her i Folketingssalen er villig til at fortælle Dansk Folkepartis ordfører det. Dansk Folkeparti siger her åbent fra talerstolen, at vi har en erklæring, men der er jo ikke nogen, der siger, at vi nødvendigvis behøver at overholde den, hvad angår det med at slå børn, give et venligt spark bagi eller en lussing. Det kan man godt bruge som opdragelsesmetode.

Det er da et problem, at man har en erklæring, som hverken ministerens partis egen ordfører eller ministeren selv vil fortælle nogle af de personer i Folketingssalen, som siger, at de har til hensigt at bryde landets lovgivning, at de skal rette sig efter. Hvad skal vi så bruge det til? Det handler om respekten for etniske mindretal, respekten for folks baggrund uafhængigt af deres seksuelle orientering, men en af dem, ministeren har forhandlet med, hr. Jesper Langballe, har sagt, at han mener, at de homoseksuelle er handicappede.

Altså, hvor troværdigt er det at lave en erklæring, hvor man beder folk udefra om at skrive under på noget, som ministerens egen samarbejdspartner Dansk Folkeparti på afgørende vis bryder? Det er jo en erklæring, der ikke vil få forfærdelig stor troværdighed i det miljø. Man kan selvfølgelig skrive under, og så kan man sådan set bare lade være med at gøre noget ved det.

KL 17.20

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg forholder mig til den erklæring, som vi er blevet enige om, og som jeg personligt ingen problemer ville have med at skrive under på, og det forventer jeg sådan set heller ikke at de øvrige, der har været med til at indgå aftalen, har problemer med. Det er sådan set det afgørende.

Hvis man bryder dansk lovgivning, uanset om det er vores lovgivning om diskrimination, om det er vores lovgivning, der siger, at man ikke må udøve vold over for andre, så har vi bestemmelser, som udmåler straffen for det, og de gælder alle, uanset om de er født og opvokset i Danmark eller de er kommet hertil siden. Det er sådan set det, der er afgørende for mig.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Nu synes jeg ikke, at det rigtig tjener noget formål at sige, hvem der har sagt hvad og hvornår i nogle interne drøftelser. Jeg synes, man skal forholde sig til det, der ligger konkret på bordet.

Så hører jeg, at ministeren tager æren for, at den her erklæring ikke er gemt af vejen, men tværtimod blev genstand for diskussion. Men jeg må spørge den kære minister: Hvad er værdien af, at det bliver genstand for diskussion? Hvis det på forhånd er givet, at der stort set ikke bliver rykket et komma i den her erklæring, hvad et så værdien af diskussionen?